

Helga Zepp-LaRouche: BRIKS-staternes dynamik: Rædsel for Imperiet, Håb for Verden

Wiesbaden, 23. maj 2015 – Modsætningen kunne næppe være større: BRIKS-nationerne, og her især Kina, såvel som de stater, der flokkes omkring dets nye økonomiske system og finanssystem, koncentrerer sig om opbygning, udvikling og forbedring af befolkningens livsbetingelser. De transatlantiske regeringer forsumper derimod i et morads af skandaler og begår oven i købet den eneste synd, der selv i de skrupelløses rige er utilgivelig: De bliver taget i deres intriger – som præsident Obama i affæren om attentatet i Benghasi i 2012, drabet på Bin Laden eller NSA-affæren med forbundskansler Merkel, eller storbankerne med deres bedragerier.

Præsident Putins rådgiver Sergei Glasjev kom med en præcis opsummering den 22. maj på BRIKS' VII. Akademiforum i Moskva: BRIKS' Nye Udviklingsbank er ikke et alternativ til IMF og Verdensbanken, men et supplement til dem; BRIKS-banken tager de udfordringer op, som i øjeblikket bliver ignoreret af de vestlige finansinstitutioner. IMF fremmer udelukkende spekulanternes interesser, idet barriererne for spekulativ kapital bliver afskaffet. Den enorme mængde af spekulativ kapital, der via seddelpresse for dollar, euro, pund og yen når frem til BRIKS-staterne i form af spekulative bølger, destabiliserer disse nationaløkonomier snarere, end de gavner deres tilbagestående udvikling. Derfor måtte BRIKS-staterne slå deres finansinstitutioner sammen for at finansiere deres langsigtede udviklingsprogrammer.

I mellemtiden er Kina, inden for rammerne af politikken for

Den nye Silkevej, i færd med at investere de enorme valutareserver, som det pga. en restriktiv eksportpolitik frem for alt fra USA's side – og her især vægringen ved at eksportere den såkaldte »Dual-Use-Teknologi« – har samlet sammen, i sammenhæng med multilaterale aftaler. Sammen med Pakistan investerer Kina 46 mia. dollar i en fælles udviklingskorridor; under den indiske premierminister Modis seneste besøg afslørede Kina projekter i størrelsesordenen 32 mia. dollar, og under premierminister Li Keqiangs besøg i Brasilien, projekter i størrelsesordenen 73 mia. dollar, efterfulgt af andre projekter med andre latinamerikanske stater. Især var den kinesiske premierminister Lis besøg i stand til, på få dage, at neutralisere storangrebet på præsident Dilma Rousseff, som havde til formål at brække Brasilien ud af BRIKS-alliancen og sabotere Brasiliens deltagelse i den Nye Udviklingsbank, og i stedet for dette, at intensivere det kinesisk-brasilianske samarbejde.

Kinas og BRIKS-staternes politik viser vejen til fremtiden; det er tydeligvis også den tyske ambassadør i Beijing, Michael Clauss' mening. Til *South China Morning Post* erklærede han, under AIIB's, Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbanks, tredages stiftelsesmøde i Singapore, at Tyskland ville være medlem af bestyrelsen for AIIB, og at Frankfurt skulle være hjemsted for den europæiske AIIB-filial.

Hvor let ville det ikke være for Tyskland og de andre europæiske nationer at overvinde den umiddelbart truende detonering af euroen! I stedet for at holde fast på, at Grækenland fortsat skal massakrere sin egen befolkning for at betale sin gæld, som for 97 % 's vedkommende har vist sig at være til gavn for de europæiske banker, kunne de, efter en gældsnedskrivning som den, der blev aftalt for Tyskland under Gældskonferencen i London i 1953, udstede lignende kreditter til Grækenland til udvikling af landets realøkonomi, som Kina i øjeblikket gør det til dusinvis af nationer. Men, så længe

den tyske regering ser sig selv som statholder for det anglo-amerikanske imperium (med EU som dette imperiums regionale udtryk), vil den i stedet holde fast ved sin politik, der risikerer at styrte os ud i kaos.

Med en noget forsinket reaktion hidser den amerikanske finansanalytiker Robert Berke i magasinet *Time* sig nu op over Kinas to år lange Silkevejspolitik, der kunne føre til et »revolutionært skift« mht. det globale, økonomiske landkort og til en alvorlig øst-vest-konfrontation. Han fremfører dernæst, så det ikke er til at tage fejl af, som talerør for den britiske imperie-faktion, den trussel, at det store skakspil mellem øst og vest om overherredømmet i Eurasien fortsætter, og at geopolitiske konflikter over det Nye Silkevejsprojekt kunne igangsætte en ny Kold Krig, hvis udgang er helt åben.

Deutschlandrundfunk har tilsyneladende også stået på sidelinjen i to år mht. betydningen af den Nye Silkevej. Men nu har *Duetschlandrundfunk* samtidigt med artiklen i *Time* bragt en udsendelse, der absolut ikke står tilbage for denne mht. geopolitisk ophidselse. I stedet for at begribe den chance, der med Xi Jinpings inkluderende »win-win-politik« netop består i overvindelsen af en geopolitik, der har beskåret det 20. århundrede to verdenskrige, opremser denne udsendelse de samme, gennemtyggede påstande, som Det britiske Imperium til enhver tid tygger drøv på, om, hvorfor Silkevejen angiveligt ikke vil fungere. Samtidigt bliver de virkeligt nye elementer, der vækker begejstring, om en vision for fremtiden, og den strategiske forståelse, som er uden fortilfælde, mellem BRIKS-staternes statschefer, fuldstændigt udeladt – en for massemedierne desværre så typisk tilsløring gennem udeladelse og vildledende sammensætning af kendsgerninger.

I mellemtiden finder der i USA's regeringsinstitutioner et oprør sted imod Obamaregeringen, der meget hurtigt kunne ændre den strategiske situation. Fra Seymour Hersh' højeksplosive artikel, der præsenterer omstændighederne ved Osama Bin Ladens mord, som står i diametral modsætning til Obamaregerings

officielle version, og til den militære efterretningstjeneste DIA's, Defense Intelligence Agency, frigivne dokumenter om de faktiske hændelser i forbindelse med angrebet på den amerikanske ambassadør Stevens og tre medarbejdere i Benghazi i Libyen den 11. september 2012, er der nu kommet fakta på bordet, der kun tillader den ene konklusion, at Obama har løjet. Disse dokumenter afslører, at der allerede en dag senere, den 12.9.2012, forelå beviser for, at 1. angrebet foregik for al-Qaedas regning og altså på ingen måde var en »spontan protest« over en anti-islamisk video; at 2. det drejede sig om våbenleverancer fra Libyen til de syriske oprørere; og at 3. man allerede på det tidspunkt vidste, at disse oprøreres mål var at oprette et islamisk kalifat. I betragtning af IS' nylige, »overraskende« successer i Ramadi og Syrien er denne vurdering fra 2012 højeksplosiv.

Alle disse baggrundsomstændigheder, der nu er blevet kendt, undersøges af formanden for Den amerikanske Kongres' Benghazi-komite, republikaneren Trey Gowdy, så vel som også daværende udenrigsminister Hillary Clintons rolle i affæren, der vel burde høre til hendes største bekymringer med hensyn til hendes ambitioner om at blive præsidentkandidat. Forfatteren Ed Klein har i sin bog om konflikten mellem Obama-parret og Clinton-parret hævdet, at Obama lagde pres på Hillary, til fordel for hans daværende præsidentvalgkamp, for at hun skulle lyve om Benghazi.

Bag dette oprør i regeringsinstitutionerne skjuler der sig endnu mere end disse skandaler, hvor oprørende de end i sig selv er. I virkeligheden drejer det sig om USA's identitet: Handler USA, militært og som finansmagt, som Det britiske Imperiums udøvende organ, hvilket bl.a. kommer til udtryk i konfrontationsstrategien over for Rusland og Kina, og som fremmaner en umiddelbar fare for en atomar verdenskrig, udløst gennem Ukraine – eller kan USA atter bringes tilbage til den vej, hvor det begyndte sin historie, nemlig som en republik, der var forpligtet over for det almene vel? Bevarelsen af

verdensfreden afhænger af udfaldet af denne debat.

Det var ligeledes i Richard Nixons tilfælde, hvor det rent overfladisk drejede sig om noget helt andet i Watergate-affæren, slutteligt en beslutning i regeringsinstitutionerne om at stille ham en rigsretssag i udsigt, der dernæst bevægede ham til at træde tilbage. På samme måde blev det nu, efter offentliggørelsen af DIA-dokumenterne, for første gang heftigt diskuteret at stille Obama for en rigsret, og det i begge de politiske lejre.

Hele krisen – fra Grækenland, Ukraine, finanssystemet og til skandalerne i USA – der tilspidses frem til beslutningstidspunktet, reduceres ned til det altafgørende spørgsmål, om menneskeheden i rette tid kan præstere det spring at befri sig fra geopolitikens selvdestruktive dynamik og hæve sig op på menneskehedens fælles måls højere plan. Til dette formål byder Kinas og BRIKS-staternes tilbud om at samarbejde om virkeliggørelsen af den Nye Silkevej på en gylden – og eneste tilgængelige – lejlighed.

Det er en uigendrivelig kendsgerning, at Schiller Institutet i 25 år har foreslået og grundigt udarbejdet denne politik med Den eurasiske Landbro eller Den nye Silkevej; den blev for nylig atter aktualiseret i form af en omfattende rapport på 370 sider, *The New Silk Road Becomes the World Land-Bridge* («Den nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen»)[1]. Programmet for overvindelsen er der altså – det, vi har brug for, er modige medkæmpere, der hjælper med at bringe de europæiske nationer om bord!

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=3777>